

рачїтелна любовь, О младораслии славеннобългарскаго рода отрасли! да воспомните ваши-те преславнии дрєвнии славеннобългарски праотцы!

„Който народа оправаваха,

„И съ наѣка го, просвѣщаваха!

„А нѣкъ оу него много оучилища пѣсты,

„Человѣкъ като помисли, изгубваси чѣсты!

„О! какъ ли можешъ да терпишъ сирота,

„Нѣ л' виждашъ, отъ другитѣ да ѣ срамота!

За то и въ любоврачїтелнии въ наѣката юношы, тѣлѣноже и оусердно съ сподкани-те, за, да извѣгните отъ пресрамното, поносното и оуничижително, отъ всїчкитѣ, хвалимо има, защото, не съ именѣва само онъ предателъ, който предава отечеството, но по-великъ ѣ, и който го непобѣва предателъ.

Това и насъ подкане, за да не подпаднемъ подъ това, срамно, оуничиженно, поносно, прехвано и преумразно има; перкомъ да сочиниме за горката нѣжна юность, славеннобългарскаго рода, едно нравоучително дѣтство, съ което да извавимъ (отарвемъ) отъ многогодишното мѣченїе: което до нѣкъ мѣче оучители и оученицы.

Молимъ въ, О прѣкоразсѣждающїи, ползожелѣющїи чадолюбивїи отцы, и какъ же и-скѣснонаказанїи, охоторѣвностнии и рачителнохотїтелнии словеснишии въ наѣката на мла-

